

Те са обикновено кратки лирични песни, в които се възпява светлият радостен труд, освобожденият труд на човека, облекчен от другарския колектив и от машините — от тракторите и комбайните, труд, който не потиска, а тласка напред към трудови подвизи и подхранва мечти за нови слънчеви дни. Днешният младеж не е принуден да работи на чуждата нива, за да припечели няколко оскъдни гроша. За него трудът е висока чест, той мечтае само за едно — да се включи в трудовия колектив и със своите сили да му помогне да се издигне, а личното си щастие той намира в това, да стане ударник и да постигне високото отличие — преходното червено знаме:

Ах да мога, мила мамо,
в звеното да вляза,
ударник да стана —
звеното да въздигна, мамо,
знамето да взема.

Но амбицията на днешната младеж за трудови подвизи не се ограничава само в рамките на местните възможности, колкото и добри да са те. В една съвременна песен майка пита трите си отрасли вече деца какви искат да станат. Докато единият син иска да оре „дълбока оран“ „на обща нива без синур“, дъщерята желае да напусне селото:

Аз искам, мамо, да ида
текстилно школо да уча,
Маруся да си настигна,
настигна, още надмина,—

а другият син мечтае да стане строител, съвременен строител, който не ще гради калета на господари, за да изкара прехраната си, а ще вложи всичките си сили да работи за новия живот в родината си:

Майко ле, стара майчице,
бацьо ще оре земята,
кака ще тъче платове,
а аз ще, майко, да ида
млад бригадир да стана —
заводи, майко, да строя
из нашта китна родина.

Така в съвременните трудови песни са отразени мечтите на днешната наша младеж; мечти, които далеч надхвърлят дребната амбиция за лично благополучие и достигат до високата идея за изграждане на щастливия нов живот на своята родина.